

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

Feriâ quintâ Majoris Hebdomadæ. Sciens Jesus, quia venit hora ejus, ut transeat ex hoc mundo ad Patrem, cùm dilexisset suos, qui erant in Mundo, in finem dilexit eos. Joan. 13. v. 2

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

APPENDIX

PRO FESTIS MOBILIBUS.

Feriâ quintâ Majoris Hebdomadæ.

Sciens JESUS, quia venit hora ejus, ut transeat ex hoc mundo ad Patrem, cum dilexisset suos, qui erant in Mundo, in finem dilexit eos. Joan. 13. v. 2.

1. **C**onsidera, quantus fuerit Christi in suos amor. Tantis scilicet, ut omnem pro illis vim suam & conatum exereret. Unde discessurus à suis, ut ad Patrem rediret, exequi id noluit, nisi prius modum inveniret ineffabilem, quo discedere simul posset, & remanere. Id quod effectum est institutione sanctissimi Sacramenti. En igitur causam, quare hoc loco præcipue dicat Evangelista: *Sciens JESVS, quia venit hora ejus, ut transeat ex hoc mundo ad Patrem, cum dilexisset suos, qui erant in Mundo, in finem dilexit eos*: non solum, quia in finem usque amare non destitit, sed quia fines omnes, si ita dicere fas est, amando transcendit, faciendo pro ipsis res inauditas, incredibiles, & majores his, quæ in Amante vel fabulis fingi poterant. Et tu ad tantum amoris excessum non confunderis? dic, quæso, quas tu artes excogitasti, quas industrias, novitates, ne à Christo dif-

cederes, dum ille ad eum prodigaliter invenit, ne discederet à te: & tamen quis tu, quis Christus?

2. Considera parum fore, à Christo flagrantissimo in suos amorem: rursus ad Patrem reperisset modum remanendi cum ipsis in hoc mundo, nisi & modum invenisset, quod inde ad eundem Patrem locum illum pertraheret. & ideo ecce, carpitur dicatur: *Sciens JESVS, quia venit hora ejus, ut transeat ex hoc mundo ad Patrem, cum dilexisset suos, qui erant in Mundo, in finem dilexit eos*, quia dilexit, ut faceret eos consequi finem suum ultimum. Ita est, statim si erat integro dolorum, opprobriorum, ærumnarum diluvio. Sed hæc exurgens vis amoris, quod non se, quantumvis omni dignum æstimatione, sed suos tantum spectaret. *Dilexit enim, & tradidit semet ipsum pro nobis, oblationem & hostiam DEO.* Oblationem per ea, quæ egit in vita, hostiam per ea, quæ

quæ in morte est passus. Eph. 5. v. 2. Tu quid agis, dum credis hunc esse finem tuum, transire ex hoc mundo, ut Christum invenias, ubi ille sedet ad dextram Patris? quomodo satagis hunc consequi finem? Prodis sane ô infelix, te non amare, nisi pari curâ & quocumque impendio ejus te reddere securum studeas. *Cupimus unumquemque vestrum eandem ostentare sollicitudinem ad expletionem spei usque in finem.* Hebr. 6. v. 11.

3. Considera amorem hominum ignem esse, qui multò solet esse flagrantior in principio sui fervoris quam in progressu, nam in progressu si non omnino extinguitur, saltem elanguescit. Talis non fuit amor Christi, fuit ille quoad substantiam semper æqualis, nisi malis dicere crevisse semper si non quoad substantiam, saltem quoad effectum. Unde vides, eò demum induxisse Christum, ut res faceret cunctorum animis obstupescendas: ut prostratus ad pedes inopum piscatorum eos singulis lavaret, ut cum ipsis ultimam carnem sumeret, ut in ea se ipsa præberet in cibum, intimè se illis conjungeret, & in eandem quasi coalesceret substantiam. & tamen an non sub idem tempus jam eorum sensit perfidiam, quibus tanta beneficia præstabat? satis sit dicere, quòd noverit inter eos esse, qui statuerit jam jam paucis denarijs illum proderet. & tamen id impedire non potuit, quòd minus eos pergeret amare, datis in dies teneræ dilectionis signis luculentioribus: *cum dilexisset*, non ideo cessavit,

aut pertæsus, magis *dilexit*. Quid tu ad hæc, qui credis majus esse humanis viribus, ut ames non redamantem? Itaque si cesses benefacere proximo, quia is inhumanus & ingratus est, scias te longè majus tibi quam ipsi inferre nocumentum. ille caret eo bono, quòd benefaciendo præstares, & tu exercitio virtutis omnium, quæ in DEO resplendent, præclarissimæ, quòd benefaciat etiam ingratis: *Solem suum o-riri facit super bonos & malos, & pluit super justos & injustos.* Matt. 4. v. 44.

4. Considera, quomodo ad demonstrandam teneritudinem affectûs ad eò stupendam erga discipulos, noluerit hic Christus eos ab Evangelista Discipulos, sed dulciore vocabulo suos appellari. *Cum dilexisset suos, quæ erant in Mundo, in finem dilexit eos.* Omnes homines, quia ab illo sunt conditi, dici possunt sui, quis nescit: *In propria venit, & sui eum non receperunt.* Jo. 1. Sed ut hoc titulo sint sui, nihil sanè conferunt homines: tunc aliquid conferunt, quando propriâ dedicatione fiunt sui: quidam dedicatione magis generali, qualis est omnium, qui ipsi adhærent per fidem: alij dedicatione magis particulari, qualis est eorum, qui illum propius sectantur, perfectè ejus consilia adimplendo. Tales erant discipuli, & hoc sensu ab Evangelista hoc loco dicti sunt sui. Vide ergo, an non ardentè eos amaverit, quia si etiam pro his, qui absque ullo prævio voluntatis concursu erant sui, inter duos latrones moriturus erat in Cruce, quid ab illo non poterant sibi polliceri

polliceri, qui non erant nati tantum sui, sed & facti, atque modo facti quam optimo? ex horum numero tu quoque esse pones, nec curas tamen? quam pulchrum est dicere posse Christo: volo totus esse tuus! sed talis esse

si velis, probe intellige, quid requiratur, nempe ut animetur eodem Spiritu. *Siquis Spiritum Christi non habet, non est eius.*
Rom. 8.

* * *

Die Parasceves.

Peccata nostra ipse pertulit in corpore suo super lignum, ut peccata mortui, Justitia vivamus. 1. Pet. 2. v. 24.

1. **C**onsidera, qui fuerit finis Christo propositus, quando hodie inter dolores adeo acerbos in Cruce expiravit. non alius, quam ut mortui peccato deinceps viveremus Integritati, Innocentia, Sanctitati. *Peccata nostra ipse pertulit in corpore suo super lignum, ut peccatis mortui Justitia vivamus.* Non solum ait, ut non peccemus amplius, sed ut praeerea finis *mortui peccatis.* Qui mortuus est Mundo (uti sunt Religiosi, postquam vota sua solennia nuncuparunt) non censetur jam esse in Mundo. & ideo si in aliqua, quam deseruerunt, familia faciendus exempli gratia contractus Matrimonij, census, vel emptionis, ad eum servandum, de alijs cura est. Velle in ejusmodi occasionibus eorum uti obsequio perinde foret, ac si quis vellet uti mortuis, qui jam illati sunt tumulo. Tales nos esse oportet respectu peccati, quasi mortuos. *Existimate vos mortuos esse peccato.* Rom. 6. v. 1. Unde si nostro consulendum est commodo, consulatur sane, sed a-

liã viã: peccando id fieri amplius non potest. *Qui mortui sumus peccatis, quomodo adhuc vivemus in eis?* Rom. 6. v. 2. ò mortem exoptandam! Rebat tamen in tua est potestate, Ideo Christus in illo pendit ligno durissimum, ut hanc mortem tibi impetraret: Et tu eam averfari? Vive sane peccato, si tibi est animus diutius illud perpetuandi. Sed vide prius, quam horridum sit malum, quod agis. Retulit tibi inutilem tantam copiam sanguinis pro salute tua fusi à Christo.

2. Considera, si adhuc peccantia, tingat post mortem Christi, ideo peccari, quia nondum creditur, aut certe nondum capitur, quantum fuerat, à quo ut nos liberaret, necesse fuit ipsum DEI Filium tantos perdere cruciatus. *Peccata nostra ipse pertulit in corpore suo super lignum.* non aliam, sed ipse, ipse. Dicit ipse, quia si carmen assumpsissent omnes Angeli, quoniam tamen tantus est numerus, & excellentia, & omnes essent in patibulo mortui, eodem modo, ut nunc Christus